

Støtte for Boligbyggeriet, den langt større Støtte, der nu end før ydes til at skabe egne Hjem paa Landet, den langt større Igangsaettelse af offentlige Arbejder, end Tilfældet før har været, Laan til visse nødstedte Industrier, Fragtteltelser, Foretrækken af dansk Arbejde, Løttelse med Hensyn til Raastoftold og meget andet. Det har undret mig noget at se den Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Korsgaard behandlede disse Foranstaltninger, han syntes næsten at være Modstander af dem alle sammen. Han sagde f. Eks., at dette at foretrække dansk Arbejde, selv om dets Pris er højere, 30 pCt. højere end det udenlandske Arbejde, er „at favorisere nogle Arter af Virksomheder uden at yde den tilsvarende Hjælp til andre. Men er der noget, som efter min Mening bør fastholdes som Regel i al Lovgivning, er det, at Staten altid behandler sine Borgere fuldkommen ens, og dette er ganske umuligt gennem dette Princip.“ Heller ikke Takstnedsættelserne finder Naade for det ærede Medlems Øjne. Han siger: „ogsaa her synes der mig at være Vilkaarlighed i Regeringens Politik“, og om Laanene siger han, at han ikke tror, „at der sker nogen større Nytte derved, idet jeg tror, at det ikke har nogen som helst praktisk Betydning“. Nu maa jeg sige, at Industriorganisationerne har haft en ganske anden Mening om disse Foranstaltninger, og saa snart der blev Tale om at borttage dem eller indskrænke dem, vilde man se, hvilken Betydning de har haft, og hvor stærke Protester der vilde blive fremsat mod at opgive dem; men det er jo ofte saaledes her i Verden, at ydes der visse Goder, tager man dem som noget selvfølgeligt og er endogsaa tilbøjelig til at kimse ad dem og sige: Det er ikke noget, vi maa have meget mere — men bliver der Tale om at tage noget deraf bort, faar Piben en anden Lyd. Angaaende disse Laan vil jeg sige, at man ikke alene har sat Pris paa, at de er ydet, men ogsaa har ønsket det Beløb, der er stillet til Raadighed, forøget. Det er et af de Punkter, som indgaar i Handelsministeriets Forhandlinger med Industri- raadet.

Jeg skal nu gaa over til de mere specielle Spørgsmaal, som er berørt her under Finanslovdebatten, og som særlig vedrører mine Ministerier. Det ærede Medlem Hr. Rode omtalte Dollarsindkøbene til Dækning af Renter af det amerikanske Laan. Derom kan jeg sige, at disse Indkøb naturligvis ikke foregaar under eet,

det vilde være egnet til at hæve Kursen, de foregaar spredt, f. Eks. er Dollarsindkøb til Dækning af den sidste Rente- ydelse foregaaet i August Maaned og spredt over hele Maanednen i Poster, der som Regel ikke har været større end 50 000 Dollars.

Det ærede Medlem Hr. Schmidt fremkom med en Udtalelse angaaende de tyske og preussiske Embedsmænd i Sønderjylland, en Udtalelse, som jeg ikke kan lade staa uimodsaagt, endskønt den allerede er modsaagt herfra, ligesom ogsaa det ærede Medlems øvrige Kritik paa virkningsfuld Maade er imødegaaet af forskellige sønderjydske Rigsdagsmænd, der har haft Ordet. Jeg bliver imidlertid ogsaa nødt til at sige nogle Ord om denne Sag. Der er ikke nogen traktatlig eller almindelig folkeretlig Forpligtelse for en Stat, som overtager et tidligere udenfor dens Grænser liggende Territorium, til at beholde eller pensionere de Embedsmænd, som forefindes paa dette Territorium; det er derimod en almindelig folkeretlig Regel, at en saadan Forpligtelse er der ikke, medmindre den er skabt ved særlig traktatmæssig Overenskomst, og nogen saadan Forpligtelse forelaa ikke for Danmark, forelaa i øvrigt heller ikke ved Wienertraktaten, den Gang vi maatte afstaa Sønderjylland til de tyske Magter. I de forskellige Lande har man ordnet dette Forhold paa forskellig Maade. Da Frankrig f. Eks. erhvervede Nizza, og da Italien erhvervede først Lombardiet og senere Venezia, ordnede man det hovedsagelig paa den Maade, at man tog sig af de Embedsmænd, der var født paa Territoriet. Det er nogenlunde efter dette Princip, at vor Lov af 28. Juni 1920 gaar frem. Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen har nærmere refereret de Hovedregler, som findes i denne Lov, og det vil ses, hvor overordentlig humane disse Regler er; for saa vidt vedkommende Embedsmænd gaar over i den danske Stats Tjeneste, beholder de deres preussiske og tyske Anciennitet; overgaar de ikke, faar de, for saa vidt de er født i de sønderjydske Landsdele eller har været bosat der siden 1. Januar 1900 og ved Overgangen til Danmark eller ifølge Versaillestraktaten erhverver dansk Indfødsret, Ventepenge og derefter Pension efter de preussiske Pensionsbestemmelser. I skarp Modstrid hermed staar den Fremgangsmaade, de tyske Myndigheder benyttede i det samme Land efter deres Erhvervelse af Landet i 1864. Det ærede Medlem sagde: „Naar Højheden overdrages fra en Stat til en anden Stat, gaar det allerførst ud over